

Arrest

nr. 215 965 van 29 januari 2019
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker S.M.I.V. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Colombiaans staatsburger, geboren en getogen in de Colombiaanse havenstad Buenaventura. Van eind 2006 tot 2009 verbleef u in de stad Valencia in Venezuela. U had er een relatie met een Venezolaanse vrouw. Uw dochter B.S. werd er geboren. U beschikte er niet over een verblijfsvergunning. In 2009 keerde u terug naar Buenaventura. U nam opnieuw uw intrek in het huis van uw grootmoeder, die u had grootgebracht.

Op 9 april 2011 was u met vrienden en familie aanwezig op een wijkfeest. Toen u rond drie uur 's nachts afscheid nam van uw vrienden en huiswaarts keerde, werd u bijna omver gereden. U was kwaad en sloeg op de motorkap van de wagen die u bijna had geraakt. De bestuurder, A.A., schold u uit en beledigde u. U liet zich niet doen en schold hem op uw beurt uit. De gemoederen laaiden op. U had gedronken. U voelde zich in die periode niet goed bij uw levenssituatie. U uitte uw frustraties op de man. Doordat u een aantal jaren uit de wijk en de stad was weggeweest, wist u niet met wie u te doen had. A.A. stond immers aan het hoofd van een groep paramilitairen, die de plak zwaaiden in uw wijk. Die avond stelden zijn medestanders zich op rondom u. Zij trokken hun wapens. Ook A.A. zelf trok zijn wapen en zette dat tegen uw hoofd. Hij vroeg of u nooit van hem gehoord had. Op dat moment kwam uw vriend B.C. tussen. Hij greep u vast en verontschuldigde zich in uw plaats. Toen uw vriend u toefluisterde dat u moest kalmeren en dat het om een paramilitair ging, kon u uw verontwaardiging niet meer de baas. U riep dat zij allemaal moordenaars waren en het vuile werk opknaptten voor de overheid. Dit was een publiek geheim. Daarop beschuldigde A.A. u ervan een guerillastrijder te zijn. Het feit dat u het aandurfde de confrontatie met hem aan te gaan en hem te beledigen in het bijzijn van zijn mannen, betekende uw doodsvonnis. Buren en vrienden escorteerden u naar huis. U bleef drie dagen binnenshuis. Vervolgens werd u met een taxi naar het huis van uw moeder gebracht waar u zich verder schuilhield. Een drietal weken later, op 17 mei 2011, reisde u naar Bogota waar u een aangifte deed bij het gerecht. Uit angst voor represailles ten aanzien van uw familie durfde u de naam van A.A. niet te noemen. Er werd geen gevolg gegeven aan uw aangifte. Uw dochter keerde met haar moeder terug naar Venezuela. Toen u in Bogota verbleef, kwamen tien mannen van A.A. naar het huis van uw moeder in Buenaventura. Zij vroegen waar u was. Aangezien u er niet was, wilden zij uw broer meenemen. Na een smeekbede van uw moeder lieten ze hem met rust. Sindsdien moet uw moeder regelmatig afpersingsgeld aan de bende betalen. Op 20 juli 2011 vluchtte u samen met uw vriend B.C. naar Chili. U vroeg er asiel aan. Uw verzoek werd geweigerd. U vond een job als elektricien en verkreeg op basis daarvan een tijdelijke verblijfsvergunning. In 2012 leerde u uw huidige echtgenote, K.G.V.B. (O.V. 8.221.641), kennen. Zij is een Chileens staatsburger. Begin 2013 traden jullie in het huwelijk. Op basis van uw huwelijk verkreeg u een permanente verblijfsvergunning in Chili. Voor uw werk verbleven jullie tot eind 2013 in Vallenar, in de Atacama-woestijn. Van eind 2013 tot aan jullie vertrek in 2016 woonden jullie in de hoofdstad Santiago. In deze periode keerde u tweemaal terug naar Colombia, in december 2014 en in juni 2015, telkens gedurende ongeveer een maand. Het motief van uw reis was telkens een familiebezoek. Omdat u tijdens de eerste reis uw dochter in Venezuela niet had kunnen ontmoeten, ondernam u de tweede reis. In 2014 werd uw zoon D. geboren. Hij bezit zowel de Chileense als de Colombiaanse nationaliteit. Op 31 december 2015 was u oudjaar aan het vieren met een vriend in Santiago. Toen u bier ging kopen, kwam u oog in oog te staan met een persoon die betrokken was bij het incident in 2011. U kent zijn naam niet, maar jullie herkenden elkaars gezicht. Hij bedreigde u. U deed er goed aan uw mond te houden over wat er gebeurd was. Zo niet, zou u weten wat er u te wachten staat. Hij wees er u ook op dat er veel Colombianen in de buurt verbleven. De volgende dag begaven u en uw echtgenote zich naar de onderzoeksafdeling van de politie. U kreeg te horen dat het weinig zin had om een klacht in te dienen aangezien de identiteit van de man niet kende. In de volgende weken merkte u dat er veel Afro-Colombianen in uw buurt rondreden. Zij waren blijkbaar op zoek naar iets of iemand. U hield rekening met de mogelijkheid dat ze naar u op zoek waren. U verliet Chili op 5 februari 2016. Uw echtgenote, die in Santiago was achtergebleven, werd tweemaal bedreigd door twee of drie onbekende personen, midden en eind februari 2016. Telkens werd er naar u verwezen en gezegd dat u uw mond moest houden. Op 14 maart 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. Uw echtgenote verliet Chili op 30 maart 2016. Op 5 april 2016 diende zij een verzoek om internationale bescherming in België in. In mei 2017 voegde de dochter van uw echtgenote uit een vorige relatie, A.F.B.V., zich bij u in België. Op 17 november 2017 beviel uw echtgenote van een dochter, Al..

U bent in het bezit van uw Colombiaans paspoort, uitgereikt op 11 januari 2014 met een geldigheidsduur van tien jaar; een kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart, uitgereikt te Buenaventura op 30 september 1992; een kopie van uw huwelijksboekje, uitgereikt te Vallenar op 3 januari 2013; het Colombiaans paspoort van uw zoon D., uitgereikt te Santiago op 22 september 2014 met een geldigheidsduur van tien jaar; het Chileense paspoort van uw zoon D., uitgereikt op 17 november 2015 met een geldigheidsduur van vijf jaar; de Chileense identiteitskaart van uw zoon D., uitgereikt op 9 juni 2014 en geldig tot 7 mei 2020; een geboorteakte van uw dochter B.S., uitgereikt op 6 maart 2008; twee Chileense tijdelijke verblijfskaarten; een kopie van uw Chileense permanente verblijfskaart, uitgereikt op 30 oktober 2014 en geldig tot 21 oktober 2019; een volmacht van u aan uw echtgenote om uw motor te verkopen, opgesteld te Santiago op 3 november 2014; uw boarding passes van de vlucht van Santiago naar Madrid op 4 februari 2016 en van Madrid naar Brussel op 6 februari 2016; een volmacht voor uw zoon om samen met uw echtgenote het land te verlaten; een attest dat bevestigt dat u als docent Engels hebt gewerkt, uitgereikt op 15 november 2006; een certificaat dat bevestigt dat u lid bent van de Afro-

Amerikaanse gemeenschap, uitgereikt op 25 januari 2017; een aanbevelingsbrief van Pastorale Zorg voor Migranten in Valparaíso d.d. 4 maart 2016, die u bijstand verleende bij uw aankomst in Chili; een interview met priester Pedro Nahuelcura van Pastorale Zorg voor Migranten in Valparaíso d.d. 10 september 2016; uw aangifte aan het parket van Bogota d.d. 19 mei 2011; een artikel over de misdaad en het geweld in Buenaventura; een artikel over een arrestatie van een lid van een criminele bende uit Buenaventura in Chili; een artikel d.d. 21 januari 2017 over de moord op een mensenrechtenactivist in de omgeving van Buenaventura; de aangifte van een overval op uw echtgenote aan de politie van Santiago d.d. 29 februari 2016; uw inschrijving in het register van slachtoffers op de Colombiaanse ambassade in Brussel d.d. 19 mei 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Voor wat betreft uw vrees voor Colombiaanse paramilitairen in uw wijk in Buenaventura dient vooreerst gewezen op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met een bende Colombiaanse paramilitairen vanaf 2011 in Buenaventura ondergraven. Zo is het opmerkelijk dat u sinds 2009 terug was in Buenaventura en in april 2011 niet wist wie er aan het hoofd stond van de groep paramilitairen die uw eigen woonwijk controleerde. Nog merkwaardig is dat u de naam van de nonkel van A.A. die aan het hoofd staat van de paramilitairen en die hem zijn positie binnen de bende in Buenaventura bezorgde, niet kon noemen. Tevens is het bevreemdend dat u niet kon zeggen aan wie precies uw moeder afpersingsgeld betaalt. U wist evenmin of A.A. nog steeds actief is in uw wijk in Buenaventura. Sinds uw vertrek uit Colombia in 2011 hebt u niets meer van hem vernomen (CGVS, p. 14-15).

Voorts is het geenszins aannemelijk dat u (en uw echtgenote) bijna vijf jaar na een eenmalig incident in Colombia plots bedreigd zouden worden in de hoofdstad van Chili door onbekenden die u zouden hebben aangemaand uw mond te houden over wat er destijds gebeurd was (CGVS, p. 16). Behalve een aangifte in Bogota waarin u de naam van de dader niet durfde noemen en waarmee nooit iets gebeurd is, gaf u immers geen enkele ruchtbaarheid aan dit incident. Het door u neergelegde bewijs van de aangifte betreft overigens een aanvraag tot inschrijving in een databank van door geweld ontheemde bevolking. Nergens in uw verklaringen opgenomen in dit document, verwijst u naar concrete incidenten waarvan u of uw familie in Buenaventura het slachtoffer zouden zijn geworden. Aldus is het geenszins aannemelijk dat u en uw echtgenote ten gevolge hiervan jaren later in een ander land plots bedreigd worden. Gevraagd naar aanwijzingen of de bende van A.A. sinds de inval bij uw moeder toen u in Bogota verbleef, nog naar u op zoek was, verwees u naar de bedreigingen in Chili en het afpersingsgeld dat uw moeder sinds 2011 betaalt (CGVS, p. 15). Met betrekking tot het afpersingsgeld werd supra reeds opgemerkt dat u niet kon zeggen aan wie precies uw moeder dit betaalt, hetgeen ernstige vragen oproept omtrent de geloofwaardigheid hiervan. Bovendien gaf u aan dat het betalen van afpersingsgeld een praktijk is die nagenoeg iedereen in Buenaventura treft. Voor zover er al enig geloof aan gehecht kan worden, kan dit gegeven dus niet worden weerhouden als een aanwijzing dat de bende nog steeds op zoek is naar u. Het louter opnieuw verwijzen naar de bedreigingen in Chili volstaat niet om een verband aan te tonen met de gebeurtenissen in 2011.

Verder is het opvallend dat uw verklaringen over de bedreigingen die uw vrouw in Chili heeft ontvangen niet overeenstemmen met die van uw echtgenote hierover. Zo kon u niet zeggen of zij twee keer door dezelfde personen bedreigd werd (CGVS, p. 17), hetgeen volgens haar wel degelijk het geval was (CGVS echtgenote, p. 6). Over de eerste bedreiging stelde zij duidelijk dat het over twee personen ging (CGVS echtgenote, p. 6), daar waar u niet kon zeggen of er twee, dan wel drie daders waren (CGVS, p. 17).

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u na uw vertrek uit Colombia twee keer teruggekeerd bent naar Colombia, één keer in december 2014 en één keer in juni 2015. U reisde terug om uw familie te zien (CGVS, p. 4, 5). U verbleef toen in Bogota, in Cucuta en zelfs een dag in Buenaventura (CGVS, p. 5). De vaststelling dat u na de door u beweerde problemen nog terugkeerde naar Colombia ondermijnt verder de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees.

Bovenstaande elementen zetten de geloofwaardigheid van uw vrees voor paramilitairen in Buenaventura ernstig op de helling.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt bovendien duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Buenaventura in het departement Valle del Cauca. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name de hoofdstad Bogota.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u doorheen uw leven in verschillende steden in verschillende landen hebt gewoond. Zo verbleef u van eind 2006 tot 2009 in Valencia, Venezuela, samen met uw toenmalige partner (CGVS, p. 3). Van 2011 tot 2016 woonde u in Chili. U verbleef er achtereenvolgens in de steden Valparaiso, Viña del Mar, Vallenar en Santiago. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u zowel in Colombia als in Chili professionele ervaring op deed. In Colombia werkte u in de bouwsector, onder andere als schilder. U hebt er containers geladen en gelost in de haven. In de haven leerde u ook Engels van Amerikaanse matrozen. Daarna volgde u in Cali nog een cursus Engels. Deze liet u toe om als leraar Engels te werken voor een christelijke ngo en een privéschool in Cali. In Chili werkte u als elektricien voor drie verschillende bouwbedrijven. U begon als assistent en schipte het tot hoofd-elektricien. De volledige vijf jaar van uw verblijf in Chili was u steeds aan het -werk (CGVS, p. 7-8). Bovendien bent u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen.

Uw verklaring over waarom u zich niet elders in Colombia zou kunnen vestigen, namelijk dat de paramilitairen zich niet enkel in Buenaventura bevinden maar overal in het land en dat zij zich een grote familie noemen (CGVS, p. 18), kan niet weerhouden worden. Voor zover er al enig geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de leider van een groep paramilitairen in Buenaventura in 2011, dient immers te worden vastgesteld dat deze problemen lokaal van aard zijn. U ondervond immers enkel problemen met een paramilitair afkomstig uit uw wijk na een feest in diezelfde wijk (CGVS, p. 10, 14).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u over de nodige zelfredzaamheid, scholing en professionele ervaring beschikt, dewelke u in staat stelt om bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, deze van uw kinderen, uw huwelijk en familiesamenstelling staan niet ter discussie. Uw Chileense verblijfskaarten tonen aan dat u sinds 2012 over een tijdelijke en sinds 2014 over een permanente verblijfsvergunning beschikt in Chili. Uw professionele activiteiten in het verleden, uw reisweg en uw Afro-Amerikaanse roots worden evenmin betwist. De aanbevelingsbrief van de Pastorale Zorg voor Migranten waarin melding wordt gemaakt van bedreigingen waardoor uw leven in gevaar was, is opgesteld op basis van uw eigen verklaringen. Supra werd uiteengezet dat de geloofwaardigheid hiervan in het gedrang is en dat u over een intern vestigingsalternatief in Colombia beschikt. De artikelen hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. De aangifte aan het parket van Bogota betreft een aanvraag tot inschrijving in een databank van door geweld ontheemde bevolking. Nergens wordt er verwezen naar concrete incidenten waarvan u of uw familie in Buenaventura het slachtoffer zouden zijn geworden. Dit document kan dan ook niet als een begin van bewijs van uw vluchtrelaas worden weerhouden. Voor wat betreft de aangifte van uw echtgenote aan de politie van Santiago, moet worden opgemerkt dat het geenszins aannemelijk is dat u en uw echtgenote bijna vijf jaar na een eenmalig incident in Colombia plots bedreigd zouden worden in de hoofdstad van Chili door onbekenden die u zouden hebben aangemaand uw mond te houden over wat er destijds gebeurd was (CGVS, p. 16). Hij gaf immers geen enkele richtbaarheid aan dit incident. Uw inschrijving in het register van slachtoffers op de Colombiaanse ambassade in Brussel betreft enkel een update van uw persoonsgegevens in het register van ontheemden, maar ook niet meer dan dat.

In het dossier van uw echtgenote werd eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u over een permanente verblijfsvergunning voor Chili beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster K.G.V.B. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Chileens staatsburger, afkomstig uit Punto Alto, Santiago. In 2013 huwde u met S.M.I.V. (O.V. 8.221.641). Hij heeft de Colombiaanse nationaliteit. U wist dat uw echtgenoot het geweld in zijn land ontvlucht was, maar was aanvankelijk niet op de hoogte van de ware toedracht van de redenen van zijn vertrek. Toen u hem wilde verrassen met een reis naar Colombia, vertelde hij u meer in detail over zijn problemen. Gezien er drie jaren verstreken waren sinds de feiten, besloten jullie de reis alsnog te maken. Jullie verbleven van 4 tot 30 december 2014 in Colombia. Vervolgens leefden jullie verder in Chili. Uw echtgenoot keerde daarna nog één keer terug naar Colombia om vandaaruit zijn dochter in Venezuela te ontmoeten. Op 31 december 2015 werd uw echtgenoot bedreigd door één van de mannen met wie hij in het verleden in aanvaring was gekomen in Colombia. Hij deed er goed aan zijn mond te houden, want anders zouden ze hem weten te vinden. Uit veiligheidsoverwegingen besliste uw echtgenoot Chili te verlaten. Op 4 februari 2016 vertrok uw echtgenoot vanuit Chili naar België. Op 14 maart 2016 diende hij een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 15 februari 2016 werd u door twee mannen benaderd toen u van de bus stapte in Santiago. Ze vroegen waar uw echtgenoot zich bevond en gaven aan alle verklikkers een kopje kleiner te zullen maken. U vermoedt dat het ging om Colombiaanse paramilitairen die vreesden dat uw echtgenoot hen zouden aangeven aan de Chileense autoriteiten. U wendde zich tot de politie om een klacht in te dienen. Aangezien u echter geen namen kon geven, werd er geen aangifte opgesteld. Op 29 februari 2016 was u aan het winkelen in Santiago toen dezelfde twee mannen, gewapend met een pistool, op u afstapten. Ze bedreigden en beroofden u. Opnieuw begaf u zich naar de politie. Aangezien het om een diefstal ging, werd er ditmaal wel een klacht genoteerd. U lichtte uw echtgenoot in. Hij raadde u aan ook naar België te reizen. U verliet Chili op 30 maart 2016. Op 5 april 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in.

In mei 2017 voegde uw dochter A.F.B.V. zich bij u in België

Op 17 november 2017 beviel u van een dochter, Al..

U bent in het bezit van uw Chileens paspoort, uitgereikt op 8 maart 2013 met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw Chileense identiteitskaart, uitgereikt op 7 maart 2014 en geldig tot 12 oktober 2019; uw Chileens rijbewijs, geldig van 8 januari 2014 tot 12 oktober 2020; een contactkaartje van u bij (uw voormalige werkgever) Edenred; het Chileens paspoort van uw dochter A.F.B.V., uitgereikt op 29 december 2015 met een geldigheidsduur van vijf jaar; de Chileense identiteitskaart van uw dochter A.F.B.V., uitgereikt op 29 december 2015 en geldig tot 11 januari 2025; een toelating voor uw dochter A.F.B.V. om als minderjarige het land te verlaten, d.d. 13 april 2017; een studentenkaart van uw dochter

A.F.B.V.; de boarding passes van A.F.B.V. voor de vlucht van Santiago naar Rome op 11 mei 2017 en van Rome naar Brussel op 12 mei 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door uw echtgenoot beweerde problemen met een bende Colombiaanse paramilitairen vanaf 2011 ondergraven. Zo is het opmerkelijk dat hij sinds 2009 terug was in Buenaventura en in april 2011 niet zou weten wie er aan het hoofd stond van de groep paramilitairen die zijn wijk controleerde. Nog merkwaardig is dat hij de naam van de nonkel van A.A. die aan het hoofd staat van de paramilitairen en die hem zijn positie binnen de bende in Buenaventura bezorgde, niet kon noemen. Tevens is het bevreemdend dat uw echtgenoot niet kon zeggen aan wie precies zijn moeder afpersingsgeld betaalt. Hij wist evenmin of A.A. nog steeds actief is in zijn wijk in Buenaventura. Sinds zijn vertrek uit Colombia in 2011 heeft hij niets meer van hem vernomen (CGVS echtgenoot, p. 14-15).

Voorts is het geenszins aannemelijk dat u en uw echtgenoot bijna vijf jaar na een eenmalig incident in Colombia plots bedreigd zouden worden in de hoofdstad van Chili door onbekenden die uw echtgenoot zouden hebben aangemaand zijn mond te houden over wat er destijds gebeurd was (CGVS echtgenoot, p. 16). Behalve een aangifte in Bogota waarin hij de naam van de dader niet durfde noemen en waarmee nooit iets gebeurd is, gaf hij immers geen enkele richtbaarheid aan dit incident. Het door hem neergelegde bewijs van de aangifte betreft overigens een aanvraag tot inschrijving in een databank van door geweld ontheemde bevolking. Nergens in zijn verklaringen opgenomen in dit document, verwijst hij naar concrete incidenten waarvan hij of zijn familie in Buenaventura het slachtoffer zouden zijn geworden. Aldus is het geenszins aannemelijk dat uw echtgenoot en u ten gevolge hiervan jaren later in een ander land plots bedreigd worden. Gevraagd naar aanwijzingen of de bende van A.A. sinds de inval bij zijn moeder toen hij in Bogota verbleef, nog naar hem op zoek was, verwees hij naar de bedreigingen in Chili en het afpersingsgeld dat zijn moeder sinds 2011 betaalt (CGVS echtgenoot, p. 15). Met betrekking tot het afpersingsgeld werd supra reeds opgemerkt dat hij niet kon zeggen aan wie precies zijn moeder dit betaalt, hetgeen ernstige vragen oproept omtrent de geloofwaardigheid hiervan. Bovendien gaf uw echtgenoot aan dat het betalen van afpersingsgeld een praktijk is die nagenoeg iedereen in Buenaventura treft. Voor zover er al enig geloof aan gehecht kan worden, kan dit gegeven dus niet worden weerhouden als een aanwijzing dat de bende nog steeds op zoek is naar uw echtgenoot. Het louter opnieuw verwijzen naar de bedreigingen in Chili volstaat niet om een verband aan te tonen met de gebeurtenissen in 2011.

Verder is het opvallend dat uw verklaringen over de bedreigingen aan uw adres in Chili niet overeenstemmen met die van uw echtgenoot. Zo kon uw echtgenoot niet zeggen of u twee keer door dezelfde personen bedreigd werd (CGVS echtgenoot, p. 17), hetgeen volgens u wel degelijk het geval was (CGVS, p. 6). Over de eerste bedreiging stelde u duidelijk dat het over twee personen ging (CGVS, p. 6), daar waar uw echtgenoot niet kon zeggen of er twee, dan wel drie daders waren (CGVS, p. 17).

Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de door u asielmotieven ernstig op de helling.

Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor wat betreft uw problemen met onbekende Colombianen in Chili, geen beroep kon doen, of bij eventuele nieuwe problemen zou kunnen doen, op de Chileense autoriteiten voor hulp en/of bescherming en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Chili voor u sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt een onwil vanwege de Chileense autoriteiten om u en uw echtgenoot hulp en/of bescherming te bieden. Na de bedreigingen op 31 december 2015 en op 15 februari 2016 werd jullie gezegd dat het weinig zin had om een klacht op te stellen aangezien jullie de daders niet kenden. Dat jullie wel degelijk toegang hadden tot de politie, blijkt echter uit uw aangifte op 29 februari 2016 van een overval met intimidatie. U ontving een kopie van uw aangifte per mail. Op deze aangifte staat een stempel d.d. 22 april 2016 van overmaking aan het parket.

U kreeg van de politie te horen dat eerst een onderzoek diende te gebeuren en de rechtbank een vonnis diende te vellen alvorens zij u bescherming konden bieden. U koos er echter voor om het land te verlaten alvorens dit onderzoek af te wachten. Sindsdien heeft u geen enkel nieuws van de Chileense autoriteiten over de stand van het onderzoek (CGVS, p. 6-8). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat de Carabineros en de onderzoekspolitie (PDI) instaan voor de ordehandhaving. Beide diensten staan onder de controle van de civiele autoriteiten. De regering heeft voorzien in mechanismes om eventueel misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen, hetgeen ook effectief gebeurt. De Carabineros worden beschouwd als één van de meest professionele, goed opgeleide en minst corrupte politiediensten van Latijns-Amerika. De Chileense grondwet garandeert een onafhankelijke rechtspraak. De rechtbanken werken over het algemeen zonder politieke beïnvloeding. Het recht op wettelijke bijstand is ingeschreven in de grondwet. Het Chileense rechtssysteem wordt beschouwd als efficiënt, onafhankelijk en weinig corrupt. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Chileense autoriteiten aan alle onderdanen en ingezetenen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten bevestigen de identiteit en nationaliteit van u en uw dochter. Uw professionele activiteiten, de studies en de reisweg van uw dochter staan niet ter discussie.

In het dossier van uw echtgenoot werd eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften van 28 november 2018 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ze geven een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en over de beoordeling van tegenstrijdigheden in het asielrelaas.

Ze menen dat verzoeker S.M.I.V. *“bijzonder uitgebreid en gedetailleerd over [zijn] problemen en de gebeurtenissen verteld”* heeft. Ze benadrukken dat zijn problemen *“pas ontstaan [zijn] in 2011”*, dat hij niet betrokken was bij de paramilitairen en dat hij de interne structuur niet kende, waardoor de commissaris-generaal kennis verwacht waarover hij *“onmogelijk kan beschikken”*. Ze wijzen op de *“bijzonder”* gedetailleerde verklaringen van verzoeker S.M.I.V. over zijn problemen.

Volgens verzoekers is het *“niet verwonderlijk dat [verzoeker] niet exact kan zeggen wie de oom was van A.A. en wat zijn positie was”* gezien hij nooit eerder problemen had met de paramilitairen en hij niet wist *“wie er allemaal bij hoorde en hoe zij georganiseerd waren”*.

Wat betreft de mensen die verzoekers S.M.I.V. moeder afpersen, wijzen ze erop dat verzoeker S.M.I.V. tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zijn moeder *“hier niet over wil praten”*, het er bijzonder moeilijk mee heeft en hierdoor ook een beroerte heeft gehad.

Waar de bestreden beslissing het niet aannemelijk acht dat verzoekers 5 jaar na een eenmalig incident in Colombia bedreigd zijn in Chili, leggen ze uit dat het wel degelijk zo gebeurd is en dat ze *“geen sluitende uitleg [kunnen] geven voor het gedrag van derden, hoe zij haar en haar echtgenote terug gevonden hadden en waarom zij opnieuw bedreigd werden in Chili”*.

Ze stellen dat verzoekster K.G.V.B. uiteraard meer kan vertellen over de bedreigingen en dat verzoeker S.M.I.V. het enkel van haar heeft vernomen. Ze leggen uit dat verzoekster *“over bepaalde details niet verteld, waardoor verzoekende partij bijvoorbeeld niet met zekerheid kon zeggen met hoeveel personen zij waren de eerste keer dan zij [verzoekster] bedreigden”*.

Verzoekers voeren aan dat verzoeker weliswaar twee keer is teruggekeerd naar Colombia, maar dat hij er *“een korte periode”* bleef, ondergedoken leefde en in Buenaventura niet langer van 24 uur durfde te blijven.

Wat Chili betreft, stellen verzoekers *“dat het in Chili niet mogelijk is om klacht tegen onbekenden neer te leggen wegens bedreigingen [...] waardoor zij onmogelijk bescherming kon gevraagd hebben aan de Chileense autoriteiten”*.

Ze voeren een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiele motiveringsplicht.

Aangaande de subsidiaire bescherming ten aanzien van Colombia en het intern vestigingsalternatief te Bogota, voeren verzoekers aan dat verzoeker S.M.I.V. *“niets of niemand”* kent in Bogota, dat hij *“geen alleenstaande man”* is en dat niet onderzocht werd hoe hij zich daar met zijn Chileense partner en kind zou kunnen vestigen. Ze klagen tevens aan dat niet werd onderzocht of verzoeker zich op heden op zijn verblijf in Chili zou kunnen beroepen en dat Chili niet weerhouden werd als eerste land van asiel.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. Uiterst subsidiair vragen verzoekers de bestreden beslissingen *“te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*.

3.2. Over de gegrondheid van het beroep

3.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3.1. Voorop dient te worden vastgesteld dat verzoeker S.M.I.V. aanvoert (enkel) de Colombiaanse nationaliteit te hebben en dat verzoekster K.G.V.B. enkel de Chileense nationaliteit zou bezitten. Verzoeker S.M.I.V. kreeg in Chili aanvankelijk een tijdelijke verblijfsvergunning omdat hij een werkcontract had en uiteindelijk een permanente verblijfsvergunning omwille van zijn huwelijk met verzoekster K.G.V.B. (tijdelijke verblijfsvergunningen uitgereikt op 11 april 2012 en op 20 juni 2013; permanente verblijfsvergunning van 30 oktober 2014; notities S.M.I.V., p. 8). Hun zoon D. heeft zowel de Colombiaanse als de Chileense nationaliteit. Op 17 november 2017 werd hun dochter A.I. geboren in België.

3.3.2. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Colombia of naar Chili uit vrees voor problemen met Colombiaanse paramilitairen. Ze brengen echter geen enkel objectief element aan dat dit concreet kan aantonen. Het is dan ook noodzakelijk dat de mondelinge verklaringen van verzoekers hun vooropgezette beweringen aannemelijk maken.

3.3.3. Vooreerst kan niet worden aangenomen dat verzoeker S.M.I.V., die reeds in 2009 terugkeerde naar zijn wijk in Buenaventura, Colombia, het hoofd van de paramilitairen die zijn wijk controleerden niet herkende bij de confrontatie op 9 april 2011. Het gaat niet op enerzijds te verklaren dat verzoeker S.M.I.V. in een *“kleine wijk”* woonde, dat iedereen er elkaar kent, dat de paramilitairen erg aanwezig zijn in Buenaventura omwille van de strategische ligging en dat de paramilitairen ook jongeren uit de wijk rekruteren (notities S.M.I.V., p. 10-11, 14), doch anderzijds te menen dat verzoeker S.M.I.V. niet op de hoogte kon zijn van de gezichten van de aanwezige paramilitairen. Verzoeker S.M.I.V. bleek tevens onwetend over het chef van de paramilitairen, die nochtans A.A. zou hebben aangesteld als hoofd van de paramilitairen in Buenaventura (notities S.M.I.V., p. 14).

3.3.4. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker S.M.I.V. niet betrokken was bij de paramilitairen, dat hij de interne structuur niet kende en dat hij *“niet exact kan zeggen wie de oom was van A.A. en wat zijn positie was”* omdat hij nooit eerder problemen had met de paramilitairen en niet wist *“wie er allemaal bij hoorde en hoe zij georganiseerd waren”*, kan zijn onwetendheden niet verklaren. Immers, informatie omtrent wie zijn wijk controleert en wie deze paramilitairen aanstuurt is, binnen de door verzoeker S.M.I.V. geschetste context van paramilitaire aanwezigheid, logischerwijze om veiligheidsredenen cruciaal en bovendien noodzakelijk om hen desgewenst te kunnen ontlopen. In die zin is het opvallend dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf voor dat incident niet eens te willen weten wie de paramilitairen in zijn wijk waren (*“Toen ik terugkeerde, kende ik die mensen niet, ik kende enkel mijn familie, vrienden, de mensen waarmee ik ben opgegroeid. Verder wilde ik de paramilitairen niet kennen. Ik wilde niets met hen te maken hebben. Het is pas na de confrontatie dat ze mij vertelden wie die gasten waren.”*; notities S.M.I.V., p. 14). Waar verzoeker S.M.I.V. aldus doorheen zijn persoonlijk onderhoud de aanwezigheid en de rol van de paramilitairen in Buenaventura meermaals benadrukt en maximaliseert, door onder andere nog aan te geven dat de paramilitairen invloed hebben in verschillende steden en informatie doorspeeld krijgen van het gerecht en van de politie (notities S.M.I.V., p. 11), kan aldus niet worden aangenomen dat verzoeker hiermee onbekend zou kunnen blijven, ook al zou hij hiervoor aanvankelijk zelfgekozen hebben. Verzoeker S.M.I.V. is niet ernstig waar hij meent dat hij naar het buitenland moet vluchten voor paramilitairen die hij niet kan identificeren wanneer hij via derden (zijn familie, burens of vrienden) alle nuttige inlichtingen kon krijgen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker S.M.I.V. bijzonder algemeen over ‘de’ paramilitairen spreekt zonder zelf maar enigszins te benadrukken welke paramilitaire groep hij bedoelt.

3.3.5. Verzoeker S.M.I.V. blijkt verder niet te weten of A.A. nog steeds actief is in zijn wijk in Buenaventura (notities S.M.I.V., p. 14-15), noch aan welke persoon zijn moeder afpersingsgeld moet betalen omdat verzoeker gezocht wordt (notities S.M.I.V., p. 15). Vooreerst is verzoeker S.M.I.V. niet officieel gezocht. Verzoeker S.M.I.V. is ook naar het buitenland vertrokken zodat niet kan worden ingezien waarom verzoekers moeder zou betalen aan de paramilitairen voor zijn veiligheid.

3.3.6. Hoe dan ook de uitleg in het verzoekschrift dat zijn moeder *“hier niet over wil praten”*, het er bijzonder moeilijk mee heeft en hierdoor ook een beroerte heeft gehad, kan verzoekers onwetendheid niet verschonen. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Van verzoeker S.M.I.V. kon dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de actualiteit en evolutie van zijn persoonlijke problemen, desgevallend bij andere familieleden indien zijn moeder hiertoe werkelijk onbereid zou zijn. Verzoeker S.M.I.V. gaf zelf aan dat zijn broers langs moederskant dichtbij hun moeder wonen en haar verzorgen en helpen (*“Mijn broers langs moederskant wonen in Colombia, dichtbij mijn moeder. Zij verzorgen haar en houden een oogje in het zeil in verband met haar zaak.”*; notities S.M.I.V., p. 6) en dat hij contact had met zijn vader, met wie hij in juni 2015 nog van Bogota naar Venezuela reisde (notities S.M.I.V., p. 5). Verzoekers S.M.I.V. nalatige handelingen om zich enigszins te informeren over de actuele paramilitaire aanwezigheid in zijn wijk en over de problemen van zijn moeder, en de wijze hoe hieraan een oplossing kan worden gevonden, nochtans essentiële elementen voor het beoordelen van zijn verzoek om internationale bescherming, wijzen op een gebrek aan interesse en ondermijnen de ernst van zijn vrees voor vervolging.

3.3.7. Dat verzoeker S.M.I.V. in werkelijkheid geen levensbedreigende problemen had ondervonden in Colombia toen hij naar Chili ging in juli 2011, blijkt nog uit de vaststelling dat hij nadien twee keer terugkeerde naar zijn land van herkomst, zijnde in december 2014 en in juni 2015. Dat hij er *“een korte periode”* bleef, ondergedoken leefde en in Buenaventura niet langer van 24 uur durfde te blijven, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan dergelijk risicovol gedrag van verzoeker S.M.I.V. niet vergoelijken. Indien verzoeker S.M.I.V. in juli 2011 werkelijk meende dat zijn leven in heel Colombia dermate in gevaar was dat hij naar het buitenland moest vertrekken, kan niet worden ingezien waarom verzoeker S.M.I.V. dan wel het risico zou nemen tweemaal naar Colombia te reizen en zich tijdens deze reizen in Buenaventura, Cali, Bogota en Cucuta te begeven (notities S.M.I.V., p. 5). Verzoeker S.M.I.V. verklaarde- maar toont niet aan - bovendien zelf dat de paramilitairen - die hij stelt te vrezen en te zijn ontvlucht - invloed hebben in verschillende steden, waaronder Bogota, waar verzoeker S.M.I.V. meermaals verbleef, en dat ze informatie doorspeeld krijgen van het gerecht en van de politie (notities S.M.I.V., p. 11).

3.3.8. Gezien niet wordt aangenomen dat verzoeker S.M.I.V. Colombia in juli 2011 verliet uit vrees voor de paramilitairen in zijn land, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers genoemde problemen in Chili met dezelfde mensen.

3.3.9. Wat deze problemen in Chili betreft, merkt de Raad op dat verzoeker S.M.I.V. verklaarde op oudejaarsavond 2015 geconfronteerd te zijn door een man, die ook aanwezig was op het incident van april 2011, met het dreigement zijn mond te houden (*“Hij zei dat ik mij mijn mond moest houden over wat er gebeurd was. want anders zouden ze het meteen te weten komen en mij vermoorden. Hij zei dat ik moest oppassen wat ik zei, anders zou ik wel weten wat er mij zou overkomen.”*; notities S.M.I.V., p. 16) en dat verzoekster K.G.V.B. melding maakte van twee gelegenheden waar zij door onbekenden werd benaderd met de boodschap dat verzoeker moest zwijgen (*“Hij zei dat ik tegen mijn man moest zeggen dat ze de hoofden aan het afhakken zijn van de kikvorsen. [...] Ze zeiden dat ze wisten waar we woonden, dat mijn man moest stoppen zich te verstoppen. Ze herhaalden dezelfde zin over die ‘sapos’ (kikvorsen). Een sapo is iemand die zijn mond voorbij praat.”*; notities K.G.V.B., p. 6). Uit hun verdere verklaringen blijkt echter dat verzoeker S.M.I.V.- buiten de vertrouwelijkheid van zijn asielprocedure in Chili in de zomer van 2011 - noch in Colombia noch in Chili enige ruchtbaarheid gaf aan zijn problemen met de paramilitairen. Verzoeker S.M.I.V. gaf aan dat zijn *“aangifte”* te Bogota een aanvraag tot inschrijving in de databank van ontheemden betreft (notities S.M.I.V., p. 12), dat hij te bang was om A.A. bij naam te noemen (notities S.M.I.V., p. 9, 12) en dat deze aanvraag zijn problemen met de paramilitairen onvermeld laat. Zelfs tegen verzoekster K.G.V.B., zijn echtgenote, vertelde hij aanvankelijk niets over de concrete problemen die hem zijn land deden ontvluchten (*“Ik wist het niet in detail maar om het algemeen wist ik dat hij oww het geweld ontheemd en gevlucht was.”*; notities K.G.V.B., p. 3), waardoor zij hem in 2014 met een familiebezoek naar Colombia verraste omdat zij zich volledig onbewust was van enig gevaar (notities K.G.V.B., p. 4-5). Dat de mannen in Chili zouden menen dat verzoeker S.M.I.V. gevoelige/gevaarlijke informatie zou vertellen over zijn problemen met hen, terwijl zijn vrouw of anderen niet eens op de hoogte waren van de reden van zijn vlucht destijds, is uiteraard niet aannemelijk. Het is geheel onaannemelijk dat verzoekers 5 jaar na het incident in Colombia opeens, zonder aanleiding, meermaals werden benaderd en bedreigd teneinde verzoeker S.M.I.V. het zwijgen op te leggen, terwijl hij dit reeds jarenlang gezwezen had, aanvankelijk zelfs tegen zijn vrouw. Dit is des te frappanter gezien verzoeker geen enkel probleem ondervond toen hij in december 2014 en in juni 2015 telkens wekenlang terug in Colombia was. Ten slotte kan niet worden ingezien waarom een eenmalig straatincident tussen een dronken man (verzoeker S.M.I.V.) en A.A. die lid zou zijn van paramilitairen, consequenties zou hebben in de weken erna, laat staan in de hoofdstad Bogota en nog minder in het buitenland. Verzoekers verklaringen over de gevolgen van dit incident zijn buiten proporties. Dit klemmt te meer nu verzoeker S.M.I.V. niet kan toelichten of dit incident ook voor de omstaanders en zijn vriend B.C. gevolgen had, noch blijkt verzoeker S.M.I.V. te kunnen aangeven welke gevoelige informatie hij zou kunnen hebben gehad over paramilitairen die hij (ook ter terechtzitting) niet nader kan benoemen, maar bij iedereen bekend waren.

3.3.10. Daarenboven kon verzoeker S.M.I.V. niet zeggen of verzoekster in Chili tweemaal door dezelfde personen bedreigd werd, noch hoeveel personen het waren (notities S.M.I.V., p. 17), hoewel verzoekster K.G.V.B. aangaf dat het telkens dezelfde twee personen betrof (notities K.G.V.B., p. 6-7).

3.3.11. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster K.G.V.B. uiteraard meer kan vertellen over de bedreigingen, dat verzoeker het enkel van haar heeft vernomen en dat zij *“over bepaalde details niet verteld, waardoor verzoekende partij bijvoorbeeld niet met zekerheid kon zeggen met hoeveel personen zij waren de eerste keer dan zij [verzoekster] bedreigden”*, merkt de Raad op dat verzoekster

K.G.V.B. tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat zij de personen die haar bedreigden heeft beschreven aan verzoeker en dat hij haar wist te zeggen *“dat het dezelfde zouden kunnen zijn als die op 1 januari”* (*“Ik heb ze beschreven. Ik weet dat het dezelfde waren bij de twee incidenten. Ik heb hen beschreven aan mijn man. Hij zei dat het dezelfde zouden kunnen zijn als die op 1 januari.”*; notities K.G.V.B., p. 7). Hieruit kan dan ook enkel blijken dat verzoeker S.M.I.V. wel degelijk zou hebben geweten hoeveel personen het betrof en of het telkens dezelfde waren, indien de bedreigingen werkelijk hebben plaatsgevonden en verzoekster K.G.V.B. haar echtgenoot hierover heeft ingelicht, zoals zij beweert.

3.3.12. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de bedreigingen in Chili, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Zo verklaarde verzoekster K.G.V.B. dat zij op 29 februari 2016 aangifte deed van de overval met intimidatie, dat zij hiervan een kopie ontving per e-mail, dat de aangifte op 22 april 2016 werd overgemaakt aan het parket en, dat verzoekster K.G.V.B. gezegd werd dat de zaak onderzocht moest worden en de rechtbank een vonnis diende te vellen alvorens ze verdere stappen konden ondernemen. Verzoekster K.G.V.B. verliet echter Chili in plaats van dit onderzoek af te wachten (notities K.G.V.B., p. 6-8; notities S.M.I.V., p. 17). Van verzoekers kon echter worden verwacht dat ze eerst alle mogelijkheden uitputten om bescherming te verkrijgen in Chili, alvorens naar Europa te komen teneinde internationale bescherming in te roepen.

3.3.13. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld *“dat het in Chili niet mogelijk is om klacht tegen onbekenden neer te leggen wegens bedreigingen [...] waardoor zij onmogelijk bescherming kon gevraagd hebben aan de Chileense autoriteiten”*, merkt de Raad op dat dit een loutere blote bewering betreft. Hoe dan ook moet de geboden nationale bescherming daadwerkelijk maar niet absoluut zijn. Het houdt geen resultaatsverbintenis in of bescherming tegen elk feit begaan door derden. Voorts blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier dat de Carabineros en de onderzoekspolitie (PDI) instaan voor de ordehandhaving in Chili, dat deze diensten onder de controle van de civiele autoriteiten staan en de regering heeft voorzien in mechanismes om eventueel misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen, hetgeen ook effectief gebeurt. De Carabineros worden, aldus deze informatie, beschouwd als één van de meest professionele, goed opgeleide en minst corrupte politiediensten van Latijns-Amerika. De informatie geeft tevens aan dat de Chileense grondwet een onafhankelijke rechtspraak garandeert, dat het recht op wettelijke bijstand ingeschreven is in de grondwet, dat de rechtbanken over het algemeen zonder politieke beïnvloeding werken en dat het Chileense rechtssysteem beschouwd wordt als efficiënt, onafhankelijk en weinig corrupt. Verzoekers laten na enige (andersluidende) informatie over bescherming in Chili voor te leggen.

3.3.14. De door verzoekers voorgelegde stukken kunnen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas niet herstellen.

3.3.15. De aanvraag tot inschrijving in de databank van ontheemden laat, zoals hierboven gesteld, de problemen van verzoeker met paramilitairen in Buenaventura onvermeld. Het document stelt dat verzoeker S.M.I.V. opgenomen werd in de databank van ontheemden en beschrijft zijn vraag voor materiële steun (*“Ze vragen enkel of ik steun nodig heb, onderdak of economische steun.”*; notities S.M.I.V., p. 12). Zelfs indien de aanvraag verzoekers problemen zou vermelden, dan nog blijkt hieruit geen objectieve bewijswaarde gezien een dergelijke notering enkel op verzoekers verklaringen gebaseerd zijn (*“Ze noteren mijn verklaring en dat blijft daar achter als bewijs.”*; notities S.M.I.V., p. 12). Dienaangaande merkt de Raad nog op dat verzoeker S.M.I.V. het onderzoek naar aanleiding van deze *“aangifte”* niet eens afwachtte en in plaats daarvan naar Chili reisde en de betrokken dienst niet liet weten waar hij was (*“Nee, er is niets mee gebeurd. Ze hebben het niet onderzocht. Ze wisten zelfs niet eens was waar ik was. Ik heb op het consulaat hier ook mijn adres geupdate. Daarvoor wisten ze niet eens waar ik was.”*; notities S.M.I.V., p. 13).

3.3.16. De voorgelegde *“Formato solicitud de actualizaciones y novedades registro único de víctimas”*, door verzoeker S.M.I.V. ingediend in het Colombiaans consulaat te Brussel, betreft volgens zijn verklaringen een actualisering van zijn gegevens in de databank van ontheemden. Het heeft aldus evenmin enige inhoudelijke bewijswaarde.

3.3.17. De aanbevelingsbrief van 4 maart 2016 van Pastorale Zorg voor Migranten in Valparaiso is een summier document dat werd opgesteld op basis van verzoekers S.M.I.V. eigen verklaringen bij zijn aankomst in Chili, in het kader van zijn asielprocedure, en heeft derhalve geen objectieve bewijskracht.

3.3.18. De overige door verzoekers voorgelegde documenten betreffen hun identiteit en die van hun kinderen, verzoekers verblijf(s)documenten) in Chili, hun huwelijk, de opleiding van A.F.B.V., de professionele activiteiten van verzoekers, verzoekers toebehoren tot de Afro-Amerikaanse gemeenschap, de reisweg naar Europa en de volmachten om de toelatingen/volmachten om met de kinderen te reizen. Deze elementen worden niet als dusdanig betwist.

3.3.19. De voorgelegde artikelen - interview met priester Pedro Nahuelcura van Pastorale Zorg voor Migranten in Valparaiso van 10 september 2016, artikel over een arrestatie van een lid van een criminele bende uit Buenaventura in Chili, artikel van 21 januari 2017 over de moord op een mensenrechtenactivist in de omgeving van Buenaventura - betreffen enkel de algemene situatie in het Colombia en volstaan niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.20. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat door de commissaris-generaal niet werd onderzocht of verzoeker S.M.I.V. zich op heden op zijn verblijf in Chili zou kunnen beroepen en dat Chili niet weerhouden werd als eerste land van asiel, wijst de Raad op artikel 57/6 § 3, 1° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

3.3.21. Uit artikel 57/6 § 3, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat de commissaris-generaal de appreciatiebevoegdheid heeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te kunnen verklaren wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel.

3.3.22. De Raad wijst erop dat de beoordeling van verzoekers asielrelaas ten opzichte van Chili, en dus een beoordeling van de reële bescherming in een eerste land van asiel, ondergeschikt is aan de eigenlijke behoefte aan internationale bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen nood aan internationale bescherming, ook niet in een derde land, indien verzoeker S.M.I.V. niet voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden om als vluchteling te worden erkend of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

3.3.23. Uit het voorgaande kan enkel blijken dat verzoekers beweerde problemen met Colombiaanse paramilitairen (in Colombia en in Chili) niet aannemelijk zijn en dat hij niet aantoonde een nood te hebben aan internationale bescherming. Dit volstaat om te concluderen dat ook verzoekster K.G.V.B. geen geldige redenen heeft vreemdelingen (Colombiaanse mensen) te vrezen in Chili.

3.3.24. Ten slotte kan blijken dat verzoekers (eerst tijdelijke en later permanente) verblijfstitels in Chili werden, volgens zijn verklaringen, uitgereikt op basis van zijn werkcontract en zijn huwelijk. Deze verblijfsvergunningen impliceren aldus niet dat hij in Chili internationale bescherming heeft gekregen of zou nodig hebben. Integendeel, verzoeker S.M.I.V. gaf aan dat hij bij zijn aankomst in Chili asiel aanvraagde, maar dat hem dit geweigerd werd (notities S.M.I.V., p. 9). Hij verklaarde dienaangaande dat hij hulp kreeg van “een liefdadigheidsorganisatie van een pater die onderdak aanbood aan immigranten”, dat hij werd doorverwezen naar de asielinstantie, dat hij daar zijn verhaal kon doen aan “de bazin van immigratie”, dat hij vertelde over A.A. en diens daden en dat hij stukken kon neerleggen om zijn relaas te staven (notities S.M.I.V., p. 9, 11).

3.3.25. Gezien verzoeker S.M.I.V. niet aantoonde nood te hebben aan internationale bescherming, dient *in casu* niet te worden nagegaan of hij in Chili reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6 § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.3.26. Verzoekers brengen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Ze beperken zich in hun verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.3.27. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.4.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.4.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier ("*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015 en "*COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire*" van juni 2018) blijkt dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, het land van nationaliteit van verzoeker, regionaal erg verschillend zijn en dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

3.4.3. De Raad wijst op artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

3.4.4. Waar verzoeker S.M.I.V. verklaart afkomstig te zijn uit Buenaventura in het departement Valle del Cauca, is de Raad van oordeel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name de hoofdstad Bogota.

3.4.5. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker S.M.I.V. "*niets of niemand*" kent in Bogota, dat hij "*geen alleenstaande man*" is en dat niet onderzocht werd hoe hij zich daar met zijn Chileense partner en kind zou kunnen vestigen, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker S.M.I.V. tijdens zijn reizen naar Colombia in december 2014 en in juni 2015 telkens ook in Bogota verbleef, waar ook zijn vader hem kwam opzoeken (notities S.M.I.V., p. 5). Verder wijst de Raad op de verklaringen van verzoekers waaruit enkel kan blijken dat ze over de nodige zelfredzaamheid, scholing en professionele ervaring beschikken om zich buiten hun regio van herkomst te vestigen en in hun levensonderhoud te voorzien. Zo verklaarde verzoeker S.M.I.V. dat hij middelbaar technisch-elektronisch onderwijs afrondde (notities S.M.I.V., p. 7) en dat hij zowel in Colombia als in Chili verzoeker professionele ervaring opdeed. In Colombia werkte hij in de bouwsector, onder andere als schilder, heeft hij containers geladen en gelost in de haven, leerde hij Engels van Amerikaanse matrozen, volgde hij in Cali een cursus Engels en werkte hij als leraar Engels voor een christelijke ngo en een privéschool in Cali. Ook in Chili was hij sinds zijn aankomst aan het werk, waaronder als elektricien voor drie verschillende bouwbedrijven, waarbij hij tot de post van hoofd-elektricien opklom (notities S.M.I.V., p. 4, 7-8). Verzoekster K.G.V.B. spreekt "*Spaans en een beetje Nederlands en een beetje Portugees*" (notities K.G.V.B., p. 3), studeerde boekhouden, werkte voor Edenred ("*Ik ging contracten aan met restaurants en winkels opdat de klanten er met onze kaart konden betalen. Commercial executive.*"; notities K.G.V.B., p. 5) en gaf manicures in haar appartementencomplex (notities K.G.V.B., p. 6). Bovendien bleken verzoekers voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, en om hun kinderen te doen overkomen.

Verzoeker S.M.I.V. leefde overigens hij doorheen zijn leven reeds in verschillende steden in verschillende landen, met name in Valencia, Venezuela, van eind 2006 tot 2009 met zijn toenmalige partner (notities S.M.I.V., p. 3), en in Valparaiso, Viña del Mar, Vallenar en Santiago, Chili, van 2011 tot 2016.

3.4.6. Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar Chili, het land van nationaliteit van verzoekster K.G.V.B., een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

3.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK